saab käest otsa! hobbone saab käest otsa!" kisendas juut, ja — kukkus — parts — mahha.

Kirbo rohhi.

Üks pettis panni tuhka ja tolmo pabberitte sisse, ja müüs sedda alwa hinna eest kirbo surretamisse rohho nimme al. Ja kui ka üks wanna naesterahwas omma koppika eest olli ostnud, küsis ta, mis modi sedda pulwert prukida? „Sa pead", ütles pettis, „kirbo kinni wõtma, louad hästi pärrani kärristama, siis sedda pulwert su täis toppima, waat, olle julge, kirp walmis, et ennam oime ei liguta".

Maia perremees.

Ühhel waesel mehhel, ni kui mitmel teisel, juhtus sesuggune abbiello teinepool, et monda korda polnud piddo ühti. Ta sõbrad irwitasid tedda, et ta ennast naeset wallitseda piddi laskma. Agga ta lubbas eddespiddi kui mees olla. Kui siis ükskord jälle assi sassi olli läinud, polnud mehhikesel muud nou, kui — pugges laua alla. Selsammal silmapilgul kuuldi sõbrade heäl ukse tagga. Naene käskis meest rutto laua alt wälja tulla. „Ei tulle!" naeris mees rõmo pärrast, ei ma ei tulle wälja! ma tahhan ükskord ka näidata, et ma maia perremees ollen."

Enneše käes wigga.

Üks Türgimees, kes ühhes Saksama linnas kele waesusse pärrast juttuga toime ei sanud, sai ükskord wägga wihhaseks ja ütles: „Saksama innimesed on ka õiete lollid! jubba minna 20 aastat siin linnas ja weel üksainuski ei moista mo keelt!"

Kirri ja trük.

„Mis teie seäl ni aggaraste loete, mo kallis?" küsis linna sel ühhe tüdruko käest. — „Loen illusat jutto ramatud," kostis tüd-